

АЛЪН БРАДЛИ

ПРЕСЛЕДВАНА
ОТ СЕНКИ

Превод от английски
Катя Перчинкова

AMG
PUBLISHING

София • 2012

Весели празници!

От Флавия и

За

На Шърли

*... а рицар предан
лейди Шалот няма.*

*Но е доволна да тъче и вплита
в платното си тя образи вълишебни,
от огледалото разкрити.*

*Процесия от факли в последен път
изпраща нечия душа;
и двама млади, току венчани под
пълната луна.*

*„От сенки уморих се“ – въздъхна лейди
Шалот.*

Алфред Тенисън
„Лейди Шалот“

Едно

Смразяващите пипала на мъглата се виеха от леда като агонизиращи духове, напускащи телата си. Студеният въздух се гърчеше бял.

Летях нагоре-надолу из дългата галерия, а сребърните ножове на кънките ми стържеха тъжно като капски нож, енергично подострян на брус. Под ледената повърхност сложно подреденият дървен паркет се виждаше съвсем ясно, въпреки че цветовете му бяха малко притъпени от дифракцията.

Над мен старинният полилей светеше с дванайсетте дузини свещи, които свих от килера на иконома. Те примигваха лудешки под вятъра, който създавах с бързото си преминаване. Обикалях ли обикалях залата – въртях се в кръг, летях нагоре и надолу. Изпълвах дробове с мразовития въздух и го издишвах на малки сребристи кондензирани струйки.

Най-накрая закантих кънки и спрях, а изпод ножовете им като миниатюрни цветни диаманти се разхвърчаха парченца лед.

Сравнително лесно беше да наводня галерията с портретите: един гумен градински маркуч, промушен през отворен прозорец на терасата и оставен да тече цяла нощ, свърши работа – заедно със силния студ,

който бе сковал в ледена хватка околността през последните две седмици.

Тъй като по принцип никой не идваше в неотопваното източно крило на Бъкшоу, нямаше да забележат импровизираната ми ледена пързалка – поне до про-летта, когато щеше да се разтопи. Никой, освен може би редовете от нарисувани с маслени бои мои предци, които в момента кисело гледаха от масивните си рамки по стените с ледено неодобрение какво съм сторила.

Подигравателният ми смях отекна из галерията и потеглих отново през мразовитата мъгла, сега приведена напред като състезател по бързо пързаяне с кънки – дясната ми ръка махаше ритмично във въздуха, опашките ми се вееха, а лявата си ръка бях опряла небрежно на кръста сякаш съм излязла на обикновена неделна разходка из поляните.

„Колко хубаво би било, помислих си аз, ако някой моден фотограф като Сесил Бийтън случайно мине от тук с фотоапарата си, за да обезсмърти този миг.“

„Продължавай да караш, момиченце, щеше да каже той. – Все едно ме няма.“

И аз пак щях да полетя като вятъра из огромната, облицована с ламперия, старинна галерия, а движенията ми от време на време щяха да замръзват за миг, запечатани от дискретно проблясващата светкавица.

Седмица-две след това щях да се появя на страниците на „Кънтри Лайф“ или „Лондонски илюстрирани новини“, увековечена как целеустремено се нося напред.

„Ослепителната... зашеметяващата... Де Лус“, щеше

да гласи текстът към снимката. „Единайсетгодишна кънкьорка е олицетворение на изящството върху леда.“

„Мили Боже! – Щеше да възкликне татко. – Та това е Флавия! Офелия! Дафни!“ – щеше да извика, размахал страницата във въздуха като хартиено флагче. – Бързо елате да видите сестра си Флавия.“

При мисълта за сестрите си изстенах. До този момент студът не ми бе пречил, но сега ме скова с внезапната сила на атлантическа буря: леденият, хапещ, парализиращ мраз на зимен конвой, студ като в гробница.

Потреперах от глава до пети и отворих очи.

Стрелките на месинговия ми будилник показваха шест и петнайсет.

Провесих крака от леглото, прибутах пантофите си с палците на краката, увих се със завивките – чаршафи, юрган и всичко останало – станах от леглото и прегърбена като грамадна хлебарка, се заклатушках към прозорците.

Навън, естествено, още беше тъмно. По това време на годината слънцето щеше да изгрее чак след два часа.

Спалните в Бъкшоу бяха огромни като площици – студени, проветриви помещения с далечни, потънали в сенки стени. От всички тях моята беше в най-южния край на източното крило – най-отдалечена и изолирана.

Заради дългата и бурна кавга между двама от предците ми, Антъни и Уилям де Лус, относно достойността на една военна тактика по време на Кримската война, двамата разделили Бъкшоу на два лагера посредством черна линия, начертана по средата на вестибюла: линия,

която нямали право да прекрачват. И така, по различни причини – някои доста отегчителни, други направо странни, – когато останалите части от имението били ремонтирани по времето на крал Джордж V, източното крило си останало до голяма степен неотоплявано и напълно изоставено.

Превъзходната химична лаборатория, построена от бащата на прачичо ми Таркуин (Тар) де Лус, стояла забравена и занемарена, докато аз не открих тази съкровищница и не я направих свое владение. С помощта на педантично подробните записки на чичо Тар и необузданата ми страст към химията, която явно бе в кръвта ми, успях да стана доста добра в, както обичам да си мисля, пренареждането на градивните елементи на вселената.

„Доста добра ли?, казваше част от мен. – Само „доста добра“ ли? О, я стига, Флавия! Та ти си истински гений и много добре го знаеш!“

Повечето химици, независимо дали си го признават, имат любима област от занаята, която непрекъснато преоткриват, а моята са отровите.

Макар още да се въодушевявах при спомена за онзи случай, когато боядисах гащите на сестра си Фели в отличителен жълт цвят, като ги сварих в разтвор на оловен ацетат, след което хубавичко ги наkisнах да къкрят в разтвор на калиев хромат, онова, от което сърцето ми подскача от радост, е способността ми да приготвям импровизирана, но много удобна отрова, като остъргвам зеления меден оксид от медната топка на едно от викторианските тоалетни казанчета в Бъкшоу.

Поклоних се на отражението си в огледалото и се

засмях на глас при гледката на дебелия бял плужек в одеяло, който ми направи реверанс отсреща.

Напъхах се в дрехите си, като накрая намъкнах върху всичко останало и торбеста сива жилетка, която бях свила от най-долното чекмедже в скрина на татко. Това безформено чудовище – гъмжащо от жълти и кафяви ромбове като препечена гърмяща змия – му бе собственоръчно изплетен подарък за миналата Коледа, от сестра му, леля ми Фелисити.

„Колко съобразително от твоя страна, Лиси“, беше казал татко, като така избегна ловко нуждата да похвали отвратителната дреха. Когато през август забелязах, че той така и не облича жилетката, реших, че няма претенции към нея и със застудяването тя се превърна в любимата ми одежда.

Жилетката, разбира се, ми беше голяма. Дори с навити ръкави приличах на разплута маймуна, беряща банани. Но според моята логика, поне през зимата топлината на вълната е за предпочитане пред добре изглеждащите дрехи, с които измръзваш.

Основното ми правило бе никога да не искам дрехи за коледен подарък. Тъй като със сигурност щях да получа такива, защо да пропилявам желанието си за тях?

Миналата година поисках от Дядо Коледа някои лабораторни стъкленици, от които крайно се нуждаех – дори си бях направила труда да изготвя списък с колби, епруветки и разграфени стъклени мерилки, който внимателно пъхнах под възглавницата си и, гръм и мълнии!, той ми ги донесе!

Фели и Дафи не вярваха в Дядо Коледа, което пред-

полагам бе причината той винаги да им носи смотани подаръци: ароматизирани сапуни и комплекти нощници и пантофи, все едно изрязани от турски килими.

Дядо Коледа, повтаряха ми непрекъснато двете, бил измислица за деца.

- Той е просто жестока лъжа, поддържана от родителите, които искат да засипят противното си потомство с подаръци без на практика да го докосват - заяви Дафи миналата година. - Дядо Коледа е мит. Повярвай ми. Все пак аз съм по-голяма от теб и ги разбирам тези неща.

Вярвах ли ù? Не знам. Когато успях да остана сама и да помисля по въпроса без очите ми да плувнат в сълзи, използвах забележителните си дедуктивни способности и стигнах до извода, че сестрите ми лъжат. Нали все някой бе донесъл стъклениците?

Сред хората имаше само петима възможни кандидати. Баща ми, полковник Хавиланд де Лус, нямаше пукната пара и поради това отпаднаше от списъка, както и майка ми, Харriet, която бе загинала при злополука в планината, когато съм била още бебе.

Догър, помощник на татко и изпълняващ всевъзможни функции в Бъкшоу, просто не разполагаше с необходимите умствени и финансови ресурси, за да разнася пищни подаръци посред нощ в рушащо се и брулено от вятъра селско имение. Догър бил държан като военнопленник в Близкия изток, където изтърпял такива страдания, че мозъкът му още бе свързан с преживените ужаси с невидима еластична нишка – нишка, която жестоката Съдба понякога още подръпваше, обикновено в най-неподходящия момент.

– Карали го да яде плъхове! – ми бе казала с разширени очи госпожа Малит в кухнята. – Представяш ли си, плъхове? Налагало се да ги пържат!

Тъй като всички у дома отпадаха по една или друга причина от списъка с приносители на подаръци, оставаше само Дядо Коледа.

Той пак щеше да дойде след по-малко от седмица и за да изясня въпроса веднъж завинаги, отдавна си бях съставила план да му устроя капан.

Чрез научни методи.

Птичият клей, както ще ви каже всеки приложен химик, се получава лесно като варите осем-девет часа средната кора на джел, заровите я под камък за две седмици и след това я изровите, измиете, стрийте на прах в течаща речна вода и я оставите да ферментира. Полученият клей се използвал векове наред – хората го мажели върху клони, за да уловят пойните птици и да ги продават по градските улици.

Великият сър Франсис Галтън е описал един от методите за производство на птичи клей в книгата си „Изкуството на пътуването или хитри методи за оцеляване в диви райони“, екземпляр от която намерих сред колекцията от негови творби с гъсто подчертани страници в библиотеката на чичо Тар. Следвах инструкциите на сър Франсис буква по буква – домъкнах у дома цели наръчи джел от големите дъбове в гората Гибът Уд и сварих откъснатите клонки на лабораторната спиртна лампа в тенджерата, която взех – без нейно знание – от госпожа Малит. По време на последните етапи от процеса добавих и няколко свои съставки, за да направя

смолата сто пъти по-лепкава от оригиналната рецепта. Сега, след шест месеца подготовка, отварата ми бе достатъчно мощна, за да спре на място и габонска горила, а Дядо Коледа – ако изобщо съществуваше – нямаше да има никакъв шанс да се измъкне. Освен ако веселият старец по случайност не си носеше бутилка серен етер (C_2H_5) $2O$, с който да разтвори птичия клей, той щеше да остане залепен за комина за вечни времена – или докато аз не решах да го освободя.

Планът ми бе великолепен. Учудих се, че никой досега не се е сетил за него.

Надзърнах иззад пердетата и видях, че през нощта е валил сняг. Носени от северния вятър, белите снежинки още се вихреха лудешки на фона на светлината, струяща от кухненския прозорец на долния етаж.

Кой може да е буден в този час? Твърде рано беше госпожа Малит да е дошла от Бишъпс Лейси.

И тогава си спомних!

Днес нашествениците пристигаха от Лондон. Как можах да забравя?

Преди повече от месец – по-точно на 11 ноември, онзи сив и мрачен есенен ден, в който всички в Бишъпс Лейси скърбяха мълчаливо за близките си, загинали във войните – татко ни бе повикал в салона, за да ни съобщи мрачната вест:

– Опасявам се, че неизбежното се случи – каза той най-накрая, след като се извърна от прозореца, през който се бе взирал печално четвърт час. – Не е нужно да ви напомням за затрудненото ни финансово положение...

Татко каза това, като забрави, че ни напомняше

всеки ден – понякога по два пъти на час – за топящите ни се пари. Имението Бъкшоу било собственост на Харriet, а когато тя умряла, без да остави завещание (Все пак кой би си помислил, че кипящ от живот човек като нея ще срещне края си в планина в далечен Тибет?), започнали проблемите. Вече десет години татко изпълняваше изгънчените стъпки на „Танца на смъртта“, както се изразяваше той, с побелелите мъже от данъчната служба на Негово Величество.

И въпреки непрестанно нарастващата купчина от сметки върху масичката във вестибюла и въпреки все по-настоятелните обаждания по телефона на хора с груби гласове от Лондон, татко някак си успяваше да удържа атаките.

Веднъж, поради фобията му от „апарата“, както той наричаше телефона, аз отговорих на едно от тези безочливи позвънявания и разговорът протече доста смешно, тъй като се престорих, че не говоря английски.

Когато телефонът отново иззвъня минута по-късно, вдигнах веднага слушалката и затраках бързо с пръст по вилката.

– Ало? – извиках. – Ало? Ало? Съжалявам... не ви чувам. Връзката е ужасна. Обадете се друг ден.

На третото позвъняване вдигнах слушалката и се изплюх в долния ѝ край, откъдето веднага се разнесе тревожно пукане.

– Огън – казах аз със замаян и леко монотонен глас. – Къщата гори... стените и подът пламтят. Опасявам се, че трябва да затварям. Съжалявам, но в момента пожарникарите разбиват прозореца.

Събирачът на дългове повече не се бе обаждал.

– Срещите ми със Службата по данъчно облагане на недвижими имоти – казваше татко сега – не доведе до никакъв резултат. Положението е безнадеждно.

– Ами леля Фелисити? – възрази Дафи. – Тя сигурно би могла...

– Леля ви Фелисити няма нито средствата, нито желанието да помогне за облекчаването на положението, в което се намираме. Опасявам се, че тя...

– Ще дойде за Коледа – прекъсна го Дафи. – Можеш да я помолиш, докато е тук!

– Не – отвърна татко тъжно и поклати глава. – Всичко, което опитах, се провали. Танцът приключи. Най-накрая ме принудиха да предам Бъкшоу...

Ахнах.

Фели се наведе напред със сбърчено чело. Гризеше един от ноктите си: нечувано действие за суетно същество като нея.

Дафи, както винаги, гледаше загадъчно с присвити очи.

– ...на едно филмово студио – продължи татко. – Ще пристигнат в седмицата преди Коледа и ще останат в пълно владение на имота, докато не приключат с работата си.

– А какво ще стане с нас? – попита Дафи.

– Ще ни позволят да останем в къщата – отвърна татко, – при условие че стоим в покоите си и не пречим по никакъв начин на работата им. Съжалявам, но това бяха най-добрите условия, които успях да издействам. В замяна ще получим достатъчно възнаграждение, за да изкараме криво-ляво... поне до края на март.

Трябваше да се досетя, че ще се случи нещо подоб-

но. Само преди два месеца ни посетиха двама млади мъже с шалове и пуловери, които в продължение на два дни правиха снимки на Бъкшоу от всевъзможни ъгли – и отвътре, и отвън. Казвах се Невил и Чарли, а татко ни обясни крайно мъгляво каква е целта на посещението им. Тъй като предположих, че това е просто поредната фотосесия за списание „Кънтри Лайф“, бързо забравих за случката.

Сега татко отново бе отишъл до прозореца и се визираше навън към проблемния си имот.

Фели стана и се приближи небрежно до огледалото. Наведе се напред и се взря внимателно в отражението си.

Вече знаех какво си мисли.

– Имаш ли представа за какво се разказва? – попита тя с преправен глас. – Във филма, имам предвид.

– Като че ли ще е някоя от онези провинциални семейни истории – отвърна татко, без да се обръща. – Не си направих труда да попитам.

– Ще участва ли някой известен?

– Не, доколкото си спомням. Агентът не спираше да повтаря за някаква жена на име Уивърн, но на мен името ѝ нищо не ми говори.

– Филис Уивърн? – възкликна Дафи. – За Филис Уивърн ли става въпрос?

– Да, така се казваше – отвърна татко малко по-ведро, но съвсем малко. – Филис. Малкото ѝ име е същото като на председателката на Филателното дружество на Хемпшир. Само че тя се казва Филис Брамбъл, а не Уивърн.

– Но Филис Уивърн е най-голямата звезда в целия свят! – зяпна Фели. – В цялата галактика!

– Във Вселената – добави сериозно Дафи. – В „Дъщерята на пазача“ играеше ролята на Мина Килгор, помниш ли? „Анна от степите“, „Любов и кръв“, „Облечена да умре“, „Тайното лято“... Трябвало да играе ролята на Скарлет О’Хара в „Отнесени от вихъра“, но вечерта преди пробните снимки се задавила с костилка от праскова и не могла да каже и дума.

Дафи се осведомяваше за всички новости от света на киното, като прочиташе светкавично списанията във вестникарската будка в селото.

– Значи Филис Уивърн ще идва в Бъкшоу? – попита Фели.

Татко сви едва забележимо рамене и продължи да гледа навъсено навън.

Бързо слязох по източното стълбище. Трапезарията гънеше в мрак. Когато влязох в кухнята, Дафи и Фели вдигнаха кисели погледи от купичките си с овесена каша.

– А, ето те и теб, скъпа – каза госпожа Малит. – Тъкмо щяхме да пращаме хайка по петите ти, да видим дали си жива. Хайде, побързай. Онези кинаджии ще пристигнат всеки момент.

Изгълтах закуската си (овесена каша на бучки и прегоряла препечена филийка с лимонов крем) и тъкмо се канех да се измъкна, когато вратата на кухнята се отвори и влезе Догър, обгърнат от свежия полъх на студен въздух.

– Добро утро, Догър – поздравих аз. – Ще ходим ли днес за елха?

Откакто се помня, със сестрите ми имахме тради-

ция в седмицата преди Коледа да ходим с Догър в гората в източния край на Бъкшоу, където внимателно разглеждахме дръвчетата и след като давахме на всяка точка за височина, форма, гъстота и цялостно излъчване, накрая избирахме победителя.

На следващата сутрин като с магия избраната елха се появяваше в салона, поставена в кофа за въглища и готова да се заемем с украсата ѝ. Всички – с изключение на татко – прекарвахме деня сред вихрушка от сърмени, сребристи и златисти гирлянди, пъстри стъклени топки и ангелчета, надуващи картонени тромпети, и се бавахме колкото се може повече с дребните си задачи до мръкване в късния следобед, когато с неохота трябваше да признаем, че елхата е готова.

Тъй като това бе единственият ден в годината, в който сестрите ми се държаха с мен малко по-малко злобно от обикновено, го очаквах с едва прикрито въодушевление. За един-единствен ден – или поне за няколко часа – се отнасяхме възпитано и внимателно една с друга, закачахме се, шегувахме се, а понякога дори се смеехме заедно, сякаш бяхме едно от онези бедни, но щастливи семейства от романите на Дикенс.

Вече се усмихвах нетърпеливо.

– Опасявам се, че не, госпожице Флавия – отвърна Догър. – Полковникът нареди къщата да остане в сегашния си вид. Така поискали от киностудиото.

– О, киностудиото значи! – казах аз, може би прекалено силно. – Не могат да ни попречат да отпразнуваме Коледа.

Но по натъжения поглед на Догър веднага разбрах, че могат.

– Ще поставя малка елхичка в оранжерията – рече той. – На студа ще се запази по-дълго.

– Но няма да е същото! – възразих аз.

– Наистина – съгласи се Догър, – ала ще сме се постарали.

Преди да измисля какво да отвърна, татко влезе в кухнята и ни погледна намръщено, сякаш е директор на банка, а ние – нахални клиенти, успели някак си да влязат преди началото на работния ден.

Всички седяхме със сведени погледи, когато той отвори списание „Филателия“ и започна съсредоточено да маже прегорената си филия с блед на вид маргарин.

– Тази нощ е натрупал хубав пресен сняг – отбеляза ведро госпожа Малит, но по разтревожения поглед, който хвърли към прозореца, разбрах, че мисли за друго.

Ако вятърът продължеше да духа така, след работа щеше да ѝ се наложи да гази през преспите към дома си.

Разбира се, ако времето се влошеше твърде много, татко щеше да накара Догър да позвъни на таксиметровия шофьор Кларънс Мънди, но при този мразовит страничен вятър не се знаеше дали Кларънс ще си проправи път през дълбоките купчини сняг, които неизменно се събираха от навяванията през пролуките в живите плетове. Както бе добре известно на всички ни, понякога до Бъкшоу можеше да се стигне само пеша.

Докато Хариет била жива, използвали шейна със звънчета и одеяла – шейната всъщност още стоеше в един тъмен ъгъл на гаража зад ролс-ройса „Фантом II“ – и двете бяха паметници на починалата им собственичка. Конете, уви, отдавна ги нямаше: продали ги на търг веднага след смъртта на Хариет.

Нещо издрънча в далечината.

– Чухте ли? – извиках аз. – Какво беше това?

– Вятърът – отвърна Дафи. – Искаш ли последната филийка или да я изям аз?

Грабнах хляба и го изгълтах сух, докато тичах към вестибюла.

Две

Когато отворих с усилие масивната входна врата, поривът на студения вятър блъсна в лицето ми пелена от ледени снежинки. Обгърнах се с ръце, разтреперана, и се възрях с присвити очи в зимния пейзаж.

На фона на първата бледа светлина на деня всичко наоколо изглеждаше като черно-бяла снимка – обширната снежнобяла поляна се нарушаваше само от мастиленочерните силуети на вкочанените голи кестени, обрамчващи алеята. Тук-там по моравите покрити със сняг храсти се навеждаха към земята, превити под тежкия си товар.

Заради силния снеговалеж бе невъзможно да видя портата Мълфорд, но нещо в тази посока се движеше.

Избърсах стопените снежинки от очите си и погледнах отново.

Да! Петънце блед цвят – а след него още едно – се бяха появили сред черно-белия пейзаж! Отпред се движеше огромен камион, а аленият му цвят засияваше все по-силно, докато се носеше към мен с тътен през снега. Зад него като процесия от механични слонове се виеше опашка от по-малки микробуси... два... три... четири... пет... не, бяха общо шест!

Грамадният камион направи последен скован завои и навлезе в двора пред къщата. Различих ясно име-

то отстрани: „Илиум Филмс“, изписано с големи букви в кремаво и жълто, които изглеждаха триизмерни. По-малките камионетки носеха същия надпис, но въпреки това изглеждаха впечатляващо, когато се струпаха около водача си.

Вратата на камиона се отвори със замах и от него слезе едър мъж с пясъчноруса коса. Носеше гащеризон, плетена шапка и червен шал, увит около врата.

Докато той се приближаваше със скърцащи в снега стъпки, усетих, че до мен е застанал Догър.

– Вярно е – каза мъжът с примижали на вятъра очи.

Той поклати невярващо глава и се приближи към Догър с протегнатата, почервеняла от студа, месеста ръка.

– Макналти от „Илиум Филмс“. Транспортен отдел. Владеа един куп занаяти, при това превъзходно.

Догър стисна огромната длан, но не каза нищо.

– Трябва да закарам целия този цирк зад къщата, за да го разкарам от северния вятър. Генераторът на Фред се скапва в големите студове. Иска да го гледят, генератора на Фред, де. А ти как се казваш, момиченце? – попита той изведнъж и клекна пред мен. – Обзалагам се, че си Маргарет Роуз. Да, точно така... Несъмнено се казваш Маргарет Роуз.

Прииска ми се да се кача в лабораторията, да взема буркан с цианид, да стисна този тъпак за носа, да килна главата му назад, да изсипя съдържанието в устата му и да си понеса последствията.

За щастие доброто възпитание ме спря.

Ще му дам аз една Маргарет Роуз!

– Точно така, господин Макналти – отвърнах с на-